

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Et Misericordia ejus à progenie in progenies timentibus eum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

sponderi aliter non possit, quàm illam laudibus extollendo, ut Virgo in præsentì præstitit. Et si tu rem gratam Virgini præstare eupis, en in quo occupare te debeas; in agendis summo DEO gratiis pro favoribus in ipsam collatis: idque tanto magis, quia etli hi collati sunt in ipsam propter ipsam, cur tamen tanto numero & pondere collati in ipsam sunt, nisi ut ab ea in te dimanarent?

Et Misericordia ejus à progenie in progenies timentibus eum.

I.

CONSIDERA, ne ambigeremus de veritate jam nunc proposita (quòd favores collati Virgini, etli collati essent ipsiusmet gratiâ, tantâ tamen abundantia congesti fuerint, ut etiam in te dimanarent) mox atque dixerat, *fecit mihi magna qui potens est*, confestim subjunxisse; & *Misericordia ejus à progenie in progenies timentibus eum*. Et verò quid est, quod in te extinguit fiduciam aliquam etiam eorum favorum partem accipiendi? an non infelix conditio tua? Vult ideo Virgo, ut inter plurimas dotes ac perfectiones, quas DEUS habet ad hoc paratas, ut in te sit munificus, tu possimùm obtutum defigas in Misericordiam. Poterat dicere *Clementia ejus à progenie in progenies timentibus eum*. Aut certè *Bonitas ejus*, *Benevolentia ejus*, *Liberalitas ejus*; Ita autem loquendo bene locuta esset etiam respectu tui; sed non esset locuta satis. Clementiæ finis est, mitiùs judicare de noxis admissis, & moderari atrocitatem pœnarum. Bonitas major erga meliores exercetur. Benevolentia plus meliùs meritis exhibetur. Liberalitas dona magnâ copiâ largitur, sed non nisi dignis recipere. Atque

que idcirco ab his virtutibus, etsi omnes boni publici rationem habeant, non tamen omnes æquâ portione sperare possunt. At Misericordia quem non ad paria speranda excitat? Pōtiùs ubi miseria major est, ibi Misericordia campum nacta est, ubi triumphet. Quomodo igitur non animos tibi addit Virgo, & ad ingentem fiduciam excitat, dum certum te reddit, quòd *Misericordia ejus sit à progenie in progenies timentibus eum?* Transit DEI Misericordia à generatione in generationem. O nuntium felicem! continua igitur est, maxima est, omnibus communis est; cùm aliâ ratione verum censeretur non possit, quòd plus quàm omne flumen regium, tantâ abundantîâ, & inexhaustâ fluat per orbem universum, siqui uspiam aggeres essent, quos ipsa suo impetu ac viribus non perrumperet; aut si ullæ uspiam abyssi essent, quos illa plenissimo alveo suo non impleret.

Negari equidem non potest, Virginem hîc per divinam Misericordiam speciali quâdam ratione intellexisse divini Verbi suo in sinu peractam cum humana natura conjunctionem. Hæc sicut naturâ suâ nullis cujusquam bene meritis deberi potuit, sic profectò fuit Misericordia tantæ perfectionis puritatisque, quantam DEUS erga humanum genus exerere poterat. Unde olim hoc nomine potiùs, quàm alio quocunque fuit adumbrata. Hæc fuit Misericordia primis Parentibus promissa; hæc ab iis tot seculorum decursu desiderata; hæc tot votis expetita; hæc celebrata, hæc ob eorum oculos semper versata, tanquam unica Salutis cynosura: *Misericordia tua ante oculos meos est:* in hujus siquidem fide, & non aliter, sperari poterat salutis portus. Hæc tamen Misericordia si in Virginis sinu originem suam nacta est, ab una tamen progenie ad alteram,

ram, juxta Virginis Vaticinium, promanare debebat rivis copiosissimis. Et si enim non nisi Hebrææ genti esset promissa, debebat tamen à Judæa dimanare ad nationes etiam alias ex aliis, quamlibet à vero DEI cultu & natione Hebræa alienos, Nili instar, qui nullis ripis posset coërceri. Et tu dicere possis, non videre te effecta ejus Misericordiæ, quotidie latiùs omnium Populorum bono propagatæ? *Misericordia Domini plena est terra.* Perpende quousque illa progressa sit! Nemo adeò extremè miser est, ut ea juvante non ad summam aliquam felicitatem evehi possit. Sit Peccator quàm profligatus, quàm perfidus reperiri uspiam potest; modò ipse velit, potest & ipse ad insignem quandam vitæ sanctitatem pertingere.

II.

CONSIDERA, quanto jure & quàm meritò promiserit Virgo hanc tantæ Misericordiæ, modò dictæ, propagationem, cum Ipsa ejus Mater fuerit, *Mater Misericordiæ.* An audivimus illam appellari Matrem Divinæ Potentiæ, Matrem Supientiæ, Matrem Sanctitatis, Matrem Justitiæ? haudquaquam sanè. Fit hoc idcirco, quia dum Carne nostra mortali se DEI Verbum vestiit, nihil quidquam illi aut Potentiæ, aut Sapientiæ, aut Sanctitatis, aut Justitiæ accessit, quòd non jam antè se solo haberet: multum tamen illi Misericordiæ obvenit. Non ignoras, Angelico docente, geminas esse Misericordiæ dotes: Una est dolere miserias alienas, perinde ac si propriæ essent; altera opem iisdem ferre. Ad hanc porro opem ferendam DEO necessarium nullo modo erat carnem nostram induere, cum jam tanto ante quàm illam assumeret, dici posset aliud non præstitisse, quàm ut opem homini in sinistris suis casibus af-

F

ferret.

Heb. 2.
v. 17.

ferret. Opus illi carne erat, cum duntaxat in finem ut dolere posset. Et quia amoris excessu huc quoque venire ac progredi constituerat, ideo non contentus quòd DEUS tantum esset, homo quoque factus est, & homo qui nihil ab aliis diversum haberet in omni genere dolorum, quod citra culpam esset. *Debuit per omnia fratribus assimilari, ut misericors fieret.* Quare si Virgo dedit DEO hanc Misericordiam adeò ipsi novam, quid mirum est, si promittere illam potuit tam sine hæsitatione omni populo? Disponit de illa tanquam re propè dixi sua. Atque ita vides, effectam ipsam communem quodammodo Misericordiæ arbitram, cum ad eam obtinendam plus ipsa una ac sola valeat, quàm ceteri beatæ patriæ inquilini omnes.

Quamquam ad hoc animum oportet advertere, quòd beneficium Incarnationis (è quo in DEO Misericordia nascitur) quamvis ad omnes sese porrigat quantum spectat ad sufficientiam, non tamen ad omnes pertineat quoad efficacitatem. Hoc autem inde est, quia efficacia etiam ab acceptatione pender, quâ beneficium aut acceptetur, aut non acceptetur. Quid juvat, quamvis ad extinguendam totius civitatis sitim sufficient aquæ fluminis, quod urbem alluit, si cives non omnes dignantur se prosternere ad illas cum aliqua molestia hauriendas? Aquæ, quantum ex ipsis est, non minùs fluunt in commodum eorum, qui non volunt bibere, quàm qui volunt bibere. Unde si qui sunt, qui etsi propinquum flumen habeant, siti tamen emori malunt, penes quem ejus exitij culpa est? Ita se res nostra habet. Propterea Virgo non contenta dixisse *Misericordia ejus à progenie in progenies*, addidit, *timentibus eum*: ut intelligeremus beneficium non conferri illud non æstimantibus. Quid autem significat *timentibus eum*? significat, *colentibus*, significat *amantibus*, significat *reverentibus eum*. Habet hoc

hoc omnis causa universalis: non producit effectum se solâ; necesse est illam à particulari, ad quod eâ indiget, applicari. Sic videmus Solem, etsi caloris abunde habeat ad totas silvas accendendas, nullam tamen se solo accendere. Ut ardeant, necesse est accedere speculum concavum, quod radios collectos ad agendum applicet. Incarnatio vera causa est & unica salutis totius humani generis; ita nos Fides docet; causa tamen est universalissima. Qui proinde illam ad id, quo opus habet, non applicat, quid sperare tandem potest ac sibi promittere? nihil penitus. Ille autem applicat, qui fide viva admiratus beneficij magnitudinem suum illud facit iis actibus, qui optato fini respondent. Ne proinde ullo tibi modo persuadeas, Misericordiam tam multis exhibitam tibi quidquam allaturam commodi, si nihil eorum, quæ ad te pertinent, agere volueris: *Misericordia enim ejus à progenie in progenies quoad sufficientiam, at timentibus eum quoad efficaciam.*

III.

CONSIDERA, videri posse, quòd ad consequendam DEI Misericordiam optima præparatio sit, suam in eo spem ac fiduciam ponere, juxta illud: *Fiat Misericordia tua Domine super nos quemadmodum speravimus in te: & tamen* P^{sal.} 32. v. 22.
 Virgo indicavit quòd sit, eum timere, *timentibus eum*. Cur non dixit potius *sperantibus in eum*, quàm *timentibus eum*? Timor videtur potius tollere nobis animos aspirandi ad aliquod bonum, maximè cum non est debitum, qualis est Misericordia, quàm addere: cum è diverso Spes ideo nobis data sit, ut ejus veluti alis attollamur ad illud quoque assequendum, quòd superat nostram vilitatem. Ita est:

F 2

sed

sed hoc in isto genere mirandum est, quòd semper plus in DEO speret, qui illum magis timet: hinc Ecclesiasticus: *Qui timetis Dominum, sperate in illum*: fundamentum enim fiduciae in DEO timor illius est. Qui illum non timet, facile illum contemnit, injurià afficit, aut saltem parùm sollicitus est ut illi placeat: quomodo igitur vis, ut suam in eo spem ponat? Pone in eo spem, qui timet; timor enim DEI semper nos facit crescere in gratia. Quo autem quisque plus proficit in gratia, tanto etiam ampliùs in fiducia se dilatat. Aperta hæc est S. Bernardi sententia. *Quantum in gratia crescis, tantum in fiducia dilataris*. Prò quantum igitur fallitur, qui sibi persuadet, quòd procedere viâ timoris, etiam perpetui, spem præpediat! Aliiter longè res se habet. Sufficit ut timeas DEUM. Dico, DEUM; aliud enim est timere pœnas, quibus vindicare scelera tua potest, quo modo etiam Peccatores timent; aliud est timere ipsum. Solas pœnas timere, quæ à DEO proficiscuntur, excitare fiduciam non potest, cum timor ejusmodi etiam ex amore proprio nasci possit: at DEUM timere, summam affert. Hic enim est reverentialis ille timor, Justorum proprius, qui ex alta illa DEI æstimatione, quam de divina magnitudine habent, natus, eos etiam in Cælum comitatur; adeò ille perfectus est. *Timor Domini sanctus, permanens in seculum seculi*. Hic igitur Timor, sicut quòd crescit ampliùs, tanto nos DEO gratiores efficit, ita pari modo magis idoneos reddit ad ipsius opem vivâ fide implorandam. Unde Sacræ Literæ passim plenæ sunt faustis promissionibus timenti factis. *Beati omnes, qui timent Dominum. Voluntatem timentium se faciet. Timenti Dominum non occurrent mala. Timenti Dominum bene erit in extremis. Oculi Domini ad timentes eum*. Maximè tamen timentibus DEUM

Eccl. 2. 9.

Serm. 3.
in Cant.Psal. 18.
v. 18.Psal. 13.
v. 13.Psal. 144.
v. 19.

DEUM promissa est Misericordia non infirma, & labilis, Eccl. 33. sed constans. Corroboravit Misericordiam suam super timen-
tes se. An igitur existimare potes multum exegisse Virgi-
nem, quando DEI Misericordiam cuiquam promittendo, Eccl. 1.
non aliud studiosius requisivit, quàm ut ipsum timeret? Eccl. 15.
Misericordia ejus à progenie in progenies timentibus eum. Si v. 10.
exegisset opera pœnalia valdè aspera, si eleemosynas per- Psal. 104.
petuas, si lacrymas solatij non capaces, si Psalmodum nul- v. 11.
là non horâ ardentissimas preces, potuissent fortassis multi
despondere animos. An tantundem difficultatis haber,
Timere DEUM? quin imò nihil facilius filio, quàm time-
re patrem, servo, quàm timere Dominum, subdito, quàm
timere Principem. Cùm proinde DEUS cujuslibet no-
strum Pater, Dominus, Princeps sit, & quidquid aliud ma-
gnum animo concipere possumus, an excusare nos poterim-
us, quòd nesciamus, quomodo excitare nos debeamus
ad ejus timorem? O insignem humanæ mentis perversita-
tem, quæ ne veritatibus quidem tam manifestis cedere
novit!

Atque hæc sunt ultimæ periodi eloquentiæ Christianæ, quas postrema
propemodum in vitæ periodo chartis commisit P. Paulus Segneri, qui morbo
extremo occupatus proficere non potuit hanc Mariani Cantici Expositionem,
quam idcirco affectam reliquit, à morte ejus inventam, quam obiit Romæ
9. Decembr. Anno 1694. ætatis 71. cùm natus esset 1624. 21. Martij
Neptuni in Latio.

Collegii Societatis Jesu Paderbornæ 1708

